

Ο χαμένος ήλιος

Κάποτε πετούσαν περιστέρια
Κάποτε υπήρχε σε κάθε σπίτι μια ελιά
Κάποτε υπήρχε μια ηλιόλουστη σημαία
Το φεγγάρι κάλυψε τον ήλιο
Και στο 'δαφος ξεπρόβαλλε κόκκινη φωτιά

Ο αέρας δεν ήταν όπως πριν
Μύριζε κραυγές και πυροβολισμούς
Ο χάρος γυρνούσε σε κάθε δρόμο
Δεν φορούσε μαύρα
Ήταν ο κυνηγός που έψαχνε το θήραμά του

Η αιώνια θάλασσα έγινε καρφί στο χέρι
Η ακτή δεν είχε άμμο μόνο πέτρα
Τα σπίτια έμοιαζαν με τσατίρ'
Η μητέρα με τρύπες πάνω της και με κηλίδες κάτω από τα μάτια
Έδιωξε τα ίδια της τα παιδιά

Τα δίδυμα αδέρφια ήταν χωρισμένα
Η βία τα χώρισε και η βία τα επανένωσε
Ο ένας έβλεπε έναν Τούρκο
Ο άλλος έβλεπε έναν αδελφό

Ο πόλεμος σαν μόνιμο σύννεφο τους κυνηγάει
Θέλοντας να τους ρίξει την σκιά του
Όμως το φως ήταν πάντα στην ψυχή τους
τίποτα δεν το άγγιζε
κι έτρεφαν έτσι τον βαρύ ήλιο

Τώρα ήλιος έπεσε από το ίδιο του το βάρος
Κανένας νέος δεν θα δει το φως του
Κανένας νέος δεν θα τον γνωρίσει
Κανένας δεν θα τον θυμάται
και η ψυχή τους θα μείνει σκοτεινή

Πλέον η ψυχή ξέχασε να μιλάει
Πλέον ξέχασε τον εαυτό της
Πλέον νεκρή περιπλανιέται στη χαμένη θάλασσα
Μη βλέποντας τη ζωντανή ακτή

τσατίρ' = πρόχηρο κατάλημα

